

Arrest

nr. 132 912 van 7 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 17 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat A. ROGGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 17 februari 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 17 juli 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.02.2011 bij onze diensten werd ingediend door ;

(..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06,02,2012) deel Ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en) :

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 {BS 06,02.2012}; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 21.09.2010 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte; er wordt niet verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt, Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 17.02.2011 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift Artikel 9ter van de vreemdelingenwet schrijft immers voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen en uit het geheel van het medisch attest (Arrest 63.836 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 27 juni 2011). Daarenboven is het niet aan de gemachtigde van de minister om te onderzoeken of de aandoening waaraan betrokkene lijdt 'ernstig' is, wel kan de gemachtigde nagaan of er op een medisch getuigschrift melding wordt gemaakt van de 'graad van ernst' van de ziekte. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Er kan dan ook geen rekening gehouden worden met de aanvullingen d.d. 01.10.2012. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4° lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

1.3. Op 17 juli 2014 wordt aan de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt :

« BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten :

(..)

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten ; betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort. »

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst er ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekster een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet aan de verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet de verzoekster daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd.

In casu werd de tweede bestreden beslissing getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. In het voorliggend geval wordt vastgesteld dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort. Deze feitelijke vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Het betoog van de verzoekende partij dat zij niet verplicht is een paspoort voor te leggen in het kader van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wanneer deze ingediend wordt tijdens een hangende asielpcedure kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekende partij zich op het moment van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet meer in die situatie bevond en aldus van haar verwacht mag worden dat zij in het bezit is van de benodigde documenten om zich rechtsgeldig op het grondgebied op te houden. Voorts ziet de Raad niet in, en verzoekster toont dit ook niet aan, waarom de verweerder het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nog verder had moeten motiveren aangaande de opgeworpen medische elementen in haar regularisatieaanvraag. Deze elementen worden immers beoordeeld in een beslissing dienaangaande. Het bevel zelf is afdoende gemotiveerd met verwijzing naar het toepasselijke wetsartikel – artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet – en de feitelijke vaststellingen dienaangaande. De verweerder zal, gezien de gebonden bevoegdheid, derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw jegens de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de verzoekster in principe dan ook geen voordeel opleveren.

Er zijn evenwel gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het gegeven dat de verweerder in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de

grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM. Gezien de verzoekster haar betoog ter ondersteuning hiervan volledig opbouwt rond de these dat zij terug dient te keren naar haar land van herkomst, neemt de Raad aan dat ook dit onderdeel van het middel gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hierna zal blijken dat deze grieven niet slagen, zodat zij geen afbreuk kunnen doen aan het vastgestelde gebrek aan het rechtens vereiste belang in de mate dat het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

Verzoekster betoogt dat haar medische toestand een terugkeer naar haar land van herkomst verhindert nu zij lijdt aan een majeur depressief syndroom omwille van wat zij heeft meegemaakt in het land van herkomst. Verder is ook de geopolitieke situatie in het land van herkomst instabiel zodat geen veilige terugkeer kan gegarandeerd worden voor haarzelf en haar kinderen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekster aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekster beperkt zich te dezen echter tot vage en niet-onderbouwde beweringen aangaande de geopolitieke toestand in haar land van herkomst.

Daarnaast laat zij na met enig overtuigend element aan te tonen dat “haar ziekte” haar in haar land van herkomst zal blootstellen aan een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt op dat voor ernstig zieke vreemdelingen in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sowieso reeds een hoge drempel wordt gehanteerd en dat de uitzetting van ernstig zieke vreemdelingen slechts artikel 3 van het EVRM kan schenden in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). De verzoekster die slechts verwijst naar haar aandoening, met name majeur depressief syndroom, maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij zich in dergelijke uitzonderlijke omstandigheden bevindt.

Ten slotte kan er bijkomend nog op gewezen worden dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt nu niets een ernstig zieke vreemdeling verhindert om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien heeft de tweede bestreden beslissing geenszins tot gevolg dat de verzoekende partij naar het land van herkomst dient terug te keren.

De verzoekster verliest met haar louter affirmatieve en niet onderbouwde betoog uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekster thans geen concrete elementen naar voor brengt teneinde de op zich reeds op zeer vage en algemene wijze geuite vrees te staven.

De verzoekster maakt dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het beroep is niet ontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM. Verder voert zij aan dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

« La partie défenderesse ne satisfait pas à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs et viole donc l'article 62 de la loi du 15.12.1980, des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Sur la demande article 9 ter de la loi du 15.12.1980 (pièce 1)

La partie défenderesse invoque en guise de motivation le fait que le certificat médical du 21.09.2010 ne répond pas à la question de la gravité de la maladie et de son stade de développement.

Elle ajoute que la demande initiale ne comporte aucun autre certificat médical type.

Sa motivation se limite à ces deux arguments.

La requérante produit les deux certificats médicaux types envoyés par fax et pli simple à la défenderesse le 02.10.2012. (Pièce 3)

Ces certificats médicaux émanant du psychiatre (...) et du médecin traitant (...) sont particulièrement détaillés dans le diagnostic comprenant la nature et le degré des affections dont souffre la requérante,

Le psychiatre (...) y précise notamment : « syndrome dépressif majeur sur névrose post traumatique- Etat de stress permanent- ... »

Les attestations médicales sont complétées par un rapport d'évolution psychologique émanant de la psychologue (...) qui suit la requérante depuis 2010.

Elle y décrit les symptômes de façon détaillée et l'état de gravité de la maladie.

La partie défenderesse ne pouvait motiver uniquement sa décision sur base du 1er rapport médical.

Elle ne se prononce aucunement sur les autres rapports médicaux, dont elle n'a pas du tout tenu compte.

La requérante a fourni des rapports médicaux circonstanciés avant la prise de décision et la partie défenderesse ne pouvait motiver sa décision sans en tenir compte,

La décision ne satisfait dès lors pas à l'obligation de motivation formelle.

Sur l'ordre de quitter le territoire (pièce 2)

La motivation est manifestement lacunaire, erronée et stéréotypée.

La défenderesse se contente de renvoyer à l'article 7 avec la formule: « l'intéressée n'est pas en possession d'un passeport valable ».

La demande d'autorisation sur pied de l'article 9 ter de la loi du 15.12.1980 introduite pendant une procédure d'asile n'imposait pas la production d'un passeport.

En outre, la défenderesse devait motiver sa décision par rapport aux éléments invoqués par la demanderesse dans sa demande de régularisation médicale.

Il ne suffit pas de prendre un ordre de quitter le territoire en même temps qu'une décision d'irrecevabilité de la demande de séjour fondée sur l'article 9 ter de la loi du 15.12.1980 ; encore faut-il le motiver puisque les actes sont juridiquement totalement distincts.

Il y a violation de l'obligation de motivation formelle.

Il y a violation de l'article 9 ter de la loi du 15.12.1980.

Sur la demande d'autorisation de séjour (pièce 1)

La décision de la défenderesse viole l'article 9 ter puisqu'elle ne reconnaît pas et ne tient pas compte du sérieux et de la gravité de la maladie pourtant justifiés par des certificats médicaux probants.

Elle aurait dû déclarer la décision recevable sur base des conditions légales fixées dans l'article 9 ter de la loi du 15.12.1980.

Il y a violation du principe de bonne administration

Sur la demande d'autorisation de séjour (pièce 1)

Cela ressort des arguments développés ci-avant :

- L'absence de motivation sur l'ensemble des éléments produits ;

- Le fait de ne pas avoir tenu compte des nombreux arguments développés dans la demande et dans les certificats médicaux remis ultérieurement.

Sur l'ordre de quitter le territoire (pièce 2)

La simple analyse de l'annexe 13 démontre le manque de soin et d'analyse de la situation personnelle de la requérante.

Sur la demande d'autorisation de séjour (pièce 1)

La partie défenderesse commet également une erreur manifeste d'appréciation en considérant que la maladie du requérant ne satisfait pas au prescrit de l'article 9 ter de la loi du 15.12.1980. Une simple analyse des nombreux documents médicaux communiqués à la défenderesse démontre en effet qu'elle entre précisément dans les conditions légales de l'article 9 ter de la loi du 15.12.1980.

Il y a la violation de l'article 3 de la Convention Européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales .

Il y a également violation de l'article 3 de la Convention Européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Il est incontestable qu'en cas de retour en Ukraine (puisque c'est bien là que la requérante vivait), elle subira un traitement inhumain et dégradant.

Les certificats médicaux démontrent que la requérante ne supportera pas un retour en Ukraine. Elle souffre d'un syndrome dépressif majeur sur névrose post traumatique suite à ce qu'elle a vécu dans son pays d'origine,

En outre, la situation géo politique actuelle est trop instable pour lui permettre un retour sécurisé avec ses enfants. »

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter, § 3, 3° en § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat de aanvraag onontvankelijk is omdat uit het bij de initiële aanvraag gevoegde standaard medisch getuigschrift niet blijkt wat de graad van ernst is van de beschreven aandoening.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

De voorwaarden uit artikel 9ter, § 1, vierde lid waaraan het standaard medisch getuigschrift (hierna: het SMG) moet voldoen, zijn de volgende:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

3.4. Volgens de bestreden beslissing maakte verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf een SMG over van 21 september 2010. Uit het administratief dossier blijkt dat in dit SMG onder puntje “B/DIAGNOSTIC” het volgende wordt vermeld:

*« Etat dépressif
Migraines*

Stress »

3.5. Verzoekende partij betwist niet dat voormeld SMG het SMG is dat zij bij haar initiële aanvraag van 17 februari 2011 heeft gevoegd. Zij stelt evenwel dat zij twee SMG's aan de verweerder heeft overgemaakt op 2 oktober 2012, die gedetailleerd de graad van ernst van haar aandoeningen weergeven. Tevens worden deze SMG's aangevuld door een rapport van een psycholoog die verzoekster sinds 2010 volgt. Ook daarin wordt de graad van ernst weergegeven. Verzoekster meent aldus dat verweerder zich niet enkel kon beperken tot het motiveren van de bestreden beslissing op grond van het eerste SMG. Zij benadrukt dat zij voor het treffen van de bestreden beslissing omstandige medische verslagen heeft neergelegd en dat verweerder hier rekening mee had moeten houden.

3.6. Uit artikel 9ter, § 3, 3° juncto artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift op straffe van niet ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden (zie RvS 25 september 2012, nrs. 220.745 en 220.747).

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift dat voorgelegd werd bij de initiële aanvraag niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

In casu wordt vastgesteld dat het voorgelegde medisch getuigschrift geen enkele uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekte en dat geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd werd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift.

De Raad wijst op artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 dat voorziet dat het bedoeld standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt onder "punt B/ DIAGNOSE" een "gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend" gevraagd. Het volstaat dat de graad van ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het uit het antwoord op een andere vraagstelling dan in het genoemde punt B (RvS 25 september 2012, nr. 220.747). Vermits de graad van ernst op straffe van niet ontvankelijkheid van de aanvraag in het standaard medisch attest moet worden vermeld, is het echter niet toegelaten dat de graad van ernst uit de aanvraag of het verzoekschrift zou blijken. De wetgever heeft uitdrukkelijk een aantal precieze eisen willen stellen om misbruik van de regularisatieprocedure te voorkomen, waaronder het voorleggen van een medisch attest van een welbepaald model en waaruit onder meer de graad van ernst van de ziekte van de betrokkene moet blijken. Al is in het standaard medisch attest geen specifieke plaats voor de vermelding van de graad van ernst van de ziekte voorzien, die graad van ernst moet wel uit het medisch attest zelf blijken zonder dat zij enkel uit bijlagen moet worden gedistilleerd (RvS 11 januari 2013, nr. 222.013).

De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij in haar SMG van 21 september 2010 enkel een opsomming geeft van haar aandoeningen zonder enige uitspraak te doen over de graad van ernst. Derhalve heeft de verwerende partij niet ten onrechte de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk bevonden wegens het ontbreken van een aanduiding van de graad van ernst van de aandoening waaraan verzoekende partij lijdt.

Met betrekking tot het gegeven dat verzoekende partij na de aanvraag van 17 februari 2011 nog medische attesten van 19 februari 2012 heeft ingediend, wijst de Raad erop dat duidelijk blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat een ontvankelijk standaard medisch attest moet ingediend worden op het moment van de aanvraag: "*De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte {...}. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgelegd na overleg in de Ministerraad. {...}*" en: "*De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag. {...}*" (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

De verwerende partij kon derhalve de door de verzoekende partij aangehaalde medische getuigschriften die zij op 2 oktober 2012 aan verweerder heeft verzonden buiten beschouwing laten vermits zij niet kennelijk onredelijk heeft vastgesteld dat het bij de aanvraag gevoegde attest niet ontvankelijk was.

3.7. De Raad verwijst voor zover als nodig naar de bespreking van de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM onder punt 2.1.

3.8. De verzoekende partij heeft met haar betoog geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk gemaakt.

3.9. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER